

Hoofdstuk 4

De dag is snel om. Alles is nieuw. Wanneer Sabrina onder het schone dekbed schuift, legt Daphne haar boek op de plank die aan de muur zit en kijkt over de rand van het bed heen. Steunend op een elleboog zegt ze: ‘Waarom ben jij zo dik? Loop je daarom zo raar?’

Ook Stefanie legt haar boek opzij en kijkt vol verwachting naar Sabrina.

Sabrina heeft helemaal geen zin om een uitleg te geven. Aan de andere kant is het een eerlijke vraag en als ze geaccepteerd wil worden kan ze maar beter antwoord geven.

‘Mijn heup werkt niet goed. Daar ben ik mee geboren. Ik kan alleen maar zo lopen.’

‘Goh!’ zegt Daphne alleen. Stefanie voegt eraan toe: ‘En verder eet je gewoon te veel? Je bent echt dik,’ ze proest het uit, ‘net een gestrande walvis.’ Daphne moet nu ook giechelen.

Sabrina zegt niets terug. Waarschijnlijk is dit het begin van een nieuwe pestclub, fijn.

‘Heb je altijd honger? Of werkt je maag ook niet goed?’ Stefanie gaat nog even door.

‘Mijn maag werkt prima,’ zegt Sabrina knorrig. Waar bemoeit dat kind zich mee?

‘Da’s te zien,’ ginnegapt Stefanie. Voor ze verder kan gaan zwaait de deur open en steekt Gitta haar hoofd om de hoek.

‘Ik snap dat jullie een hoop te vragen hebben aan Sabrina maar niet nu, dat weten jullie best. Overdag is er gelegenheid genoeg voor, laat ik jullie niet meer horen.’ Iets vriendelijker voegt ze

eraan toe: ‘Wees maar blij dat Bert er niet is, dan hadden jullie al straf. Ik zal het voor één keer door de vingers zien, maar ik wil nu niets meer horen. Sabrina mag nog even lezen.’ Gitta kijkt onder het praten in het ledikant waar Pam slaapt. Tevreden kijkend richt ze zich tot Sabrina: ‘Lig je goed meisje?’ Sabrina knikt.

‘Nou, slaap lekker dan, tot morgen.’

Gitta is best aardig, misschien dat het allemaal wel meevalt en dat ze een gezellige tijd tegemoet gaat. Ze hoopt het met heel haar hart.

‘Ahhhhh.....whèèh!’

Sabrina’s hart slaat over, ze hapt naar adem, schiet tegelijkertijd overeind en verslikt zich onmiddellijk. Een hoestbui is het gevolg waarbij er tranen in haar ogen springen.

Waar is ze? Wat is er aan de hand? In het donker duurt het even voor ze zich kan oriënteren. Ondertussen gaat het geschreeuw door. Het klinkt alsof er een ambulance met de sirene aan door een tunnel rijdt.

Ruurlo, ze is in Ruurlo. Langzaam dringt het tot haar door. Haar hersens werken traag door de slaap en het onophoudelijke gekrijs. Kennelijk is er iets met Pam. Sabrina knipt het lichtje naast het bed aan. Er reageert niemand. Het lijkt of Daphne en Stefanie doof zijn. Ze liggen rustig verder te slapen, alsof er niets aan de hand is. Hoe is het in godsnaam mogelijk om door deze herrie heen te slapen.

Sabrina stapt uit bed. Pam is nu opgestaan en staat met haar knuistjes om de spijlen heen gekneld hoopvol naar Sabrina te kijken, het gekrijs voortzettend. Dikke tranen rollen over haar wangetjes en zodra Sabrina dichterbij is steekt ze beide handjes de lucht in en brabbelt iets tussen het gillen door.

Sabrina weet eigenlijk niet goed wat ze moet doen. Zou ze Gitta niet moeten roepen? Maar ze mag de trap niet op naar hun verblijf. Ze kan moeilijk onder aan hun trap gaan staan gillen. Pam staat ondertussen met beide voetjes op haar matras te trappelen,